

Nits en blanc

Després d'un esgotador dia de feina a l'institut, en Joan es dirigí cap a l'estació de tren. Aquella tarda, en Joan s'endormiscà durant el viatge i baixà a l'última estació catorze minuts tard. Després, un passeig de deu minuts travessant el nucli històric del centre i ja era a la porta de l'escala. Els quatre pisos els pujà amb una facilitat pròpia d'aquell qui ho practica vuit o deu cops cada dia. El pis era fosc, solitari, fred, però després d'una bona dutxa calenta i d'encendre una petita estufa a la seva habitació, aquell lloc s'aproximava fins i tot a ésser habitable. Ara ja podia assaborir un bon llibre de poesia. Podria submergir-se en un món que el faria somniar, una especialitat per a en Joan, capaç de somniar despert a totes hores i sense cap excusa. La poesia, il·luminada pel vell llum ajustable negre, era l'excusa innecessària que desitjava des de feia hores per deixar-se emportar l'ànima cap a un nivell superior. Un cop oberta la coberta, ja no hi havia retorn fins al final. Les pàgines passaven a cavall d'uns fulls lleugers com el vent. Aquella tarda ningú les aturaria. Ningú podria somniar més i més intensament mentre dormia com ell, despert. Res no es podia comparar a les meravelloses històries en forma de versos, una sota l'altra. De sobte, al menjador, sonà el vell telèfon amb un so estrident per a qui no estava acostumat a sentir-lo. En Joan es quedà immòbil, amb les mans acaronent les pàgines de la preuada obra i pensà si la trucada seria per a ell. Quan reaccionà, ja havia sonat tres cops. S'aixecà i es quedà immòbil al costat de la tauleta, on, a sobre, hi havia el telèfon que continuava cridant. No recordava l'últim cop que algú havia trucat preguntant per ell. Li semblava que feia mil anys, d'allò. Quan ja hauria esgotat la paciència de la gran majoria dels possibles interlocutors, en Joan es decidí a despenjar l'auricular.

—Digui'm?

—Hola —contestà una jove veu.

—Hola. Qui és?

—Sóc la Blanca. Ets en Joan, oi? No sé si te'n recordaràs de mi, però vam anar junts a l'institut... A veure, em preguntava com estaves.

—Ah! Hola —respongué amb una veu indecisa i mig tallada.

—Te'n recordes de mi? —insistí ella.

En Joan s'apartà l'auricular de l'orella durant uns eterns segons i sospirà amb força.

No podia creure's el que estava passant. No s'ho hauria pogut ni imaginar només uns quants minuts abans. El record i l'emoció l'absorbiren.

—És clar que me'n recordo. Com estàs? Quan de temps sense veure't...

—Sí, el mateix pensava jo, per això volia trucar-te, tot i que no estava segura de poder fer-ho, però ja veus que al final m'he decidit.

—I molt bé, Blanca. Davant el dubte, fes-ho. I com estàs?

—Doncs estic molt bé, visc al poble amb la família com sempre, treballo, així que no em puc queixar. I tu?

—Mira. Ara treballo a l'institut de Montblanc.

—Què bé! I què dones? —En Joan pensà quantes vegades li havien fet aquella típica pregunta i quantes vegades més s'hauria de justificar.

—No, no sóc professor, sinó conserge. Estic molt bé, tot i que la canalla d'avui... ja ho saps, el sistema educatiu s'ha complicat molt últimament.

—Ja m'ho imagino, ja. Bé, volia proposar-te si t'agradaria quedar una estona per prendre alguna cosa i així xerrem una mica.

—Perfecte. On quedem i quan?

—Bé, havia pensat si t'aniria bé venir aquí al poble, perquè jo ho tinc difícil per baixar. Què tal demà a mig matí?

—Molt bé, així tindrè temps de venir, perquè hi ha una mica de tros fins allà.

—D'acord, doncs. Bé, Joan, fins demà.

—Fins demà.

S'apartà del telèfon lentament i es dirigí al sofà amb la mirada perduda en l'horitzó. Mentre analitzava què dimoni havia passat en aquells eterns minuts, es dedicà a practicar un dels seus esports preferits dintre de casa: mirar el televisor apagat. Aquella pantalla negra, coberta amb el vidre brillant, que reflectia la llum dels fluorescents del menjador, era realment encisadora. Res no es podia comparar a una tranquil·la pantalla neta de contaminacions programades, sense sorolloses interferències, sense crits, sense escàndol. Només ell i la pau davant seu.

Després d'una hora practicant la visió de la pantalla, en Joan s'adonà que aquella nit

tocava filmoteca. Intentà tornar en si tan ràpidament com fou possible, es rentà la cara i ja estava llest per sortir. Comprovà que portava l'abonament de vint sessions i es deixà acompanyar per la freda nit. Mentre travessava la tranquil·la massificació de ciment i quitrà, els estrets encreuaments plens de voreres en mal estat i els carrers amb vertiginosos desnivells, continuava absort per aquella trucada. Per què ella, per què justament llavors? Les seves passes ressonaven compassadament per les parets exteriors d'aquells vells edificis a banda i banda dels minúsculs carrers. Però aquella nit, en Joan no podia sentir-les. Altres cops s'adonava d'allò que passava al seu entorn, però en aquells instants la seva ment restava immersa en tot el que havia passat minuts abans. I arribà a l'altre límit de la ciutat en el que li semblà un instant, en quaranta minuts reals. A l'entrada del centre cultural habilitat com a cinema no hi havia cues, com de costum. De fet, no hi havia ningú. Ensenyà l'abonament i la senyora de sempre retallà el número set d'un dels laterals del paper. Ara ja hi podia entrar. A la sala es podien veure poc més de vuit caps solitaris, naufrags en la mar de butaques. Encara faltaven deu minuts, amb sort, per a l'inici de la sessió. Temps insuficient per pair i, encara menys, per comprendre tantes emocions. De ben segur que la pel·lícula n'aportaria d'altres de noves i crearia una nit plena d'imaginativa sensibilitat. I ho anava descobrint a poc a poc, a ritme de vint-i-quatre fotogrames per segon.

Anar a la filmoteca era un ritual i molts cops pensava tota la setmana com seria aquella nit, quines coses aprendria, coses realment interessants i plenes d'útils explicacions del comportament humà. No importava que les èpoques, les zones geogràfiques o els personatges fossin diferents setmana rere setmana: sempre podia aplicar totes i cada una de les ensenyances. Les anomenava "les ensenyances de la filmo" i l'havien ajudat a comprendre tantes coses del món en què vivia..., com la música, una altra de les seves passions. L'abonament anava quedant més i més foradat cada setmana, i entre un forat i l'altre no hi havia cap número sencer. No hi faltava cap senyal que indiqués una absència en la lliçó de cap sessió. Eren més que lliçons sobre coses pràctiques de la vida, eren fletxes directes a la sensibilitat i la malenconia, les quals l'afectaren profundament aquella nit. Aquells sentiments es barrejaren amb la ressaca de la trucada que havia tingut unes hores abans. I no feia ni tres hores, d'allò. Li semblava increïble.

La tornada passà tan ràpidament com l'anada. No sentí ni el fred ni el cansament. No pensà si podria dormir bé aquella nit: ja sabia la resposta. El pis era silenciós i amb algun rastre de nous visitants que ja no apareixien fora de les habitacions. Es posà el pijama i s'estirà dintre de les gruixudes mantes en un intent de comunicar-se amb el son profund. No ho aconseguí. Aclucà els ulls, això sí, però el descans no arribà ni tan sols a dues hores. No recordà quina fou l'última nit que dormí a gust, fins que el cos li digué prou, fins que la ment, eterna aliada del no-descans, li'n deixà, però tampoc li importava realment. Només sentia no poder exterioritzar aquella vitalitat infantil que el seu cor guardava. L'embolcall estava realment destrossat.

Parà el despertador abans que sonés. Molt abans que el sol despertés sense haver descansat en tota la nit i sense saludar la lluna. Seria un dia especial i calia matinar per gaudir cada minut. Si en condicions normals a en Joan no li calia despertador per anar a treballar, aquell matí encara en necessitaria menys. Es dirigí al lavabo i es dutxà. Després vindrien uns minuts per decidir què es posaria. Intentà fixar-se més que habitualment en la roba que vestiria. No tenia gaire elecció, però podia intentar almenys que la Blanca no el veiés amb el mateix aspecte de sempre. Mitja hora després ja estava llest. A ell l'acompanyava una eterna amiga: la bicicleta. Havia pensat que seria el millor mitjà de transport per pujar cap al poble, i no s'equivocava. Seria un viatge realment dur: l'esperaven seixanta quilòmetres en bicicleta entre anada i tornada. S'havia preparat molt bé: feia més d'un any que feia entrenaments particulars recurrent la comarca en bicicleta. Intentava fer-ho dos o tres cops per setmana de forma obligada, com si algú volgués posar a prova la seva inextinguible voluntat, encara que aquell algú fos ell mateix.

Al carrer, buscà un banc on poder treballar tranquil. Revisà la majoria de peces de la bicicleta. Inspeccionà meticulosament el canvi, els frens, el gir dels pedals, la bobina que produïa electricitat quan s'unia a la roda del davant i els llums de davant i darrere. També inflà les rodes fins a la pressió justa, que intuïa fent pressió amb el palmell de la mà. Si hi havia algun imprevist, en Joan podria solucionar-lo. Portava una petita bossa amb eines d'ajustament i també tot el necessari per arreglar alguna punxada que poguessin patir

qualsevol de les rodes. També ajustà la direcció i el canvi. Més de mitja hora li portà tota aquella detallada revisió. Mitja hora perfecta per pensar en la Blanca. La seva figura, allargada per l'alçada superior a la mitjana de les noies, era captivadora. No era excepcionalment fina, però tenia un lleuger aire de feminitat en la manera de caminar i de moure's molt interessant. El que més li agradava d'ella, sense cap mena de dubte, era la cara. Tenia unes petites i irregulars marques a la part superior de les galtes, sobretot a la dreta. Eren uns lleugers sortints carnosos aquí i allà que no sabia definir més que en la seva ment. Encara recordava la seva cara com si fos una fotografia perfecta un cop que quedaren per parlar a la platja. No es podia treure del cap aquell dia ni aquella imatge d'ella. L'havia perseguit durant anys sense restar oblidada ni un sol dia de la seva existència. Els seus cabells fins a les espatlles es percebien més llargs en la memòria. Eren castanys i ajudaven a percebre la cara més allargada del que segurament era realment. Els ulls marrons clars eren preciosos i estaven protegits de la pluja per unes celles una mica més abundants que en altres noies de la seva edat. En altres èpoques, quan anaven junts a l'institut, s'havia fet reflexos rossos als cabells i portava una cabellera molt més llarga que al final de l'últim curs s'escurçà, potser per comoditat, fins a la llargada que recordava d'aquella trobada del calorós estiu. La imatge en el record de la seva cara l'havia ajudat a calmar-se en moments d'angoixa i a dormir en moments en què els nervis espantaven el son durant dies seguits, fins i tot setmanes. Si li apareixia la fotografia de la Blanca, la calma arribava sense avisar i començava el descans que, amb sort, s'allargaria fins al matí de l'endemà. La Blanca. Només el nom ja li produïa pau. Almenys podia dir el seu nom lliurement, sense necessitat de dependre de cap correspondència que potser no arribaria. El nom era preciós, com ella, com la seva manera d'ésser.

La bicicleta estava llesta. Ell no. No podia treure's el record d'ella del cap. I començà a tenir un neguit que anava augmentant. Tenia des de feia estona una sensació al costat esquerre del pit, justament on es trobava el cor. Era una sensació de pressió, quasi de dolor, que no el deixava pensar en llibertat. L'havia tingut tants i tants dies que ja era un company de viatge constant en la vida de soledat. Per desgràcia, encara no havia après a desfer-se d'aquest sentiment ni d'aquest dolor. Molts cops vorejava l'insuportable. Potser era a les seves mans acabar amb aquell sentiment. Potser ho podria fer aquell mateix matí.

Però, què passaria si desaparegués tot el record, si s'esborrés tot allò ideal i també tot allò real que hi havia en la memòria respecte d'ella. Què passaria si no sabés què dir-li o si no li pogués dir res. Quines conseqüències tindria el fet de no poder parlar amb ella de coses importants. Això el destrossaria. Si passés el preuat temps de la conversa i només parlessin de coses supèrflues, li trencaria el cor. Això ho podria fer amb qualsevol coneguda. Però la Blanca era molt més que això. També era molt més que un fantasma del passat: ara restava a les seves cames la possibilitat que el portessin fins a ella i la fessin tornar del món dels somnis fins a la realitat, encara que no fos l'esperada. Aquests sentiments es contradieien en aquells importants moments. Estava preparat físicament per afrontar tot allò, però no s'havia preparat psicològicament, i no ho estava en aquest aspecte. I qui podia estar-ho.

Era un dia fred i humit. El temps en aquella època no aportava gaires sorpreses. Els carrers restaven molls la major part del temps, de dia i de nit. Les finestres rajaven minúsculs rierols d'aigua vidre avall com si les parets patissin l'esperat desglaç de primavera. La boira era protagonista de totes i cadascuna de les històries humanes que transcorrien en el seu interior. Tot i que, alguns dies, com el que se li ofería en aquells instants, la boira feia un paper secundari amb una clara tendència a fer d'extra per, finalment, sortir fugaçment i desaparèixer. Si això acabés succeint, li permetria un agradable, encara que cansat, viatge per alguna carretera comarcal mal enquitranada. Però li era ben bé igual. L'encant fantasmagòric d'aquella protagonista ajudava també a amagar la vertadera por interior que en Joan patia i que anava molt més enllà de les condicions meteorològiques a què estaria sotmès. Ja estava tot a punt. Es posà la motxilla a l'esquena i pujà a la bicicleta quan sentí una veu femenina que el cridà.

—Ei! Joan! Ets tu?

—...

—Quina alegria veure't. Quan de temps feia. Mare meva! Com estàs? Quant feia... A veure... Des que vam acabar el curs que no t'havia vist més. I d'això en deu fer cinc anys més o menys. Déu ni do. Però explica'm, i tu què tal?

—Doncs...

—Mira, jo molt bé. Saps, al final em van anar molt malament les oposicions, no com a tu, és clar, però no em puc queixar. M'he quedat a l'acadèmia donant classes i també estic en

una escola taller per a gent marginada on intentem que se sentin útils a la vida i que aquesta canalla no torni a delinquir. Saps que sortia amb un noi? Te'n recordes? Doncs no va anar gaire bé, saps. Però d'això fa ja molt de temps... Explica'm, explica'm. Què n'és, de la teva vida?

—Deixa'm baixar primer de la bici...

—Apa, tu. Aquesta bici té anys. No la portaves ja quan estudiàvem? Es veu força ben cuidada, per això. Recordo que t'enduies unes suades, anant i venint de casa dels teus pares, amb aquesta bici. I molts cops de nit gràcies als llums que tenies. Apa, mira, si encara tens el mateix sistema!

—Sí, ara ja no es porta això. La gent prefereix els cridaners llums que van amb piles.

—És veritat. Aquells que fan pampallugues a l'esquena per intentar que no t'atropellin. Vine, Joan, per què no entrem en aquest bar, prenem alguna cosa i m'expliques què tal?

Sense deixar temps per a cap resposta, el féu entrar al bar que hi havia molt a prop de l'estació. Feia cantonada i tenia unes vidrieres enormes a través de les quals es podia veure el paisatge emboirat i la gent abrigada que el travessava. També podria controlar la bicicleta recolzada a la part de fora del mateix vidre on seien.

—Mira, les coses em van força bé, tot i que continuo sola. No sé què em passa amb els homes, però no hi ha manera. I m'és ben bé igual. Que es fotin. Feia un munt de temps que no sortia amb ningú i vaig flirtejar amb aquell element quan estudiàvem. Per increïble que sembli, li vaig dir que no anàvem bé i el vaig deixar. Després també vaig continuar anys sola altre cop i, saps, ja tinc una edat. No sabia què seria de mi. Mira, sortia amb les amigues i en una disco el vaig veure. Em va agradar de seguida. Es va apropar ell i em va dir si volia ballar. Li vaig dir que no en sabia gaire, però em va agafar i... uf! El cor m'anava a cent. Després el vaig convidar a casa meva i va ser preciós. Tan romàntic. Però el molt desgraciat va i desapareix abans que surti el sol. Què cabró! Tu creus? Com podeu fer una cosa així, els homes. M'ha deixat destrossada. Mira, Joan. Encara no m'he recuperat. Quina merda. Però és que em sembla que tu el coneixes, almenys de vista. Mira, és el Gerard, aquell que una vegada et va interrogar durant no sé quanta estona preguntant-te què pensaves del comunisme i de les ties esclaves, perquè s'havia enrotllat amb una polonesa. Te'n recordes?

—Ah sí! Em va dir que em convidaria i va marxar sense pagar. Al final, vaig haver de

pagar jo pels dos.

—Sí, doncs aquest mateix. Escolta, en saps alguna cosa d'ell? L'has vist més? Es que l'estic buscant i no sé on para. Em va dir que justament aquell cap de setmana següent aniria de viatge a Cuba i que jo l'acompanyaria. Estava tan il·lusionada. Fins i tot m'havia comprat roba i un vestit de nit preciós. Tot mentida, suposo. Però em queda el dubte... Si el veïssis, li podries dir que el vull veure? Vols prendre alguna cosa? Vaig a demanar.

—Sí, alguna cosa ben calenta i lleugera. Una til·la m'anirà bé. Massa sorpreses de cop suposo.

—Molt bé. Ara vinc.

No es podia creure on s'havia ficat. Millor dit, on l'havien ficat. Calia passar al pla B si no volia morir d'asfíxia intel·lectual o de pallissa dialèctica de nivell baix. Com es podia parlar tan ràpid? Només parlava i parlava sense respirar. Recordava haver-la vist parlant mentre menjava, i fins i tot mentre bevia. Però què podia fer?

—Ja sóc aquí, aquí tens el que has demanat.

—Gràcies...

—El que et deia. Mira, m'encantaria tornar a trobar-lo. Si us plau, no hi pots fer res, tu? Es que si li perdo la pista ara ja no hi haurà res a fer, ja no el podré recuperar. És tan guapo i tan decidit. Però digues, Joan, saps on viu?

—Ara...

—Si ho sabessis em salvaries la vida, ja no puc aguantar més. Saps el que són dues setmanes pensant només en una persona? Saps el que és pensar en ella cada cop que fregues els plats, quan estens la roba, quan vas a treballar, quan t'aixeques al matí.

—En tinc una lleugera idea...

—És que jo no tinc gaire paciència. Ja ho saps. Ho he de fer ara. He d'anar a casa seva o a la seva feina i dir-li el que sento. Ja no puc més. No deus saber pas on treballa. I si miro a la guia... No se m'havia acudit. Digues què puc fer. Estic morta de por.

—Podries...

—És que he tingut tanta mala sort. Conec un noi, a mi m'agrada, sembla que a ell li agrada, quedem per xerrar una estona i llavors tot se'n va a la merda. Ja no puc més...

Després de dues hores de monòleg, aquella conversa podia convertir-se en el pitjor

malson per a qualsevol. Era tard, tenia una visita molt important per fer i no podia ajudar la Sílvia per molt que ho intentés; i els intents van ser bastant nombrosos i la paciència desmesurada, quasi tant com les bones maneres. Però ja en tenia prou...

—Perdona, però he d'anar al lavabo.

—Ah!, és clar, d'acord. T'espero.

—Fins ara.

Es dirigí cap als lavabos, que eren a prop de la sortida, i sortí a corre-cuita per la porta. Les cames corrien i corrien sense parar i sense mirar endarrere. Mentre corria només pensava en la llibertat i en la somniada fi de l'esclavatge negre, en la fi del maltractament psíquic, en la fi de l'explotació infantil, en la fi de l'opressió econòmica del treballador en aquest món subdesenvolupat que presumia de ric, en la fi de la censura actual i en la fi de la intolerància que no deixava ni parlar per ajudar els qui t'ho demanaven. Quan s'adonà que ja estava cansat, es trobava a l'altre límit de la ciutat, però no estava sol. En aquells moments se sentia realment acompanyat per ell mateix i no li calia ningú més, no li calia cap presència ni cap conversa. I pensà en tot això mentre caminava per tornar a buscar les seves coses al lloc del delictes esperant que ella ja no hi fos. Vint minuts després, el pensament es dirigí al poble de la Blanca com un colom missatger que torna al lloc d'origen després de travessar muntanyes difícils d'escalar, rius no navegables i valls inexplorades. No ho pogué evitar. Pensà si tindria temps encara de visitar-la o si ja havia perdut la seva oportunitat. Pensà a trucar-li i explicar-li..., però explicar-li què. Que l'havia segrestat una maníaca amb problemes sentimentals per desfogar-se i buscar la no-ajuda? Que després havia corregut quilòmetres en direcció contrària al seu poble? Que ara havia de tornar per buscar les seves coses? Sabia que fins i tot això tenia una solució i pressentia que no tardaria gaire a trobar-la, encara que el seu cor, la seva ment i el seu cos cansat estiguessin per llençar-los on no els pogués trobar ningú.

Des de fora es podia veure l'interior del bar a través dels vidres bruts i no semblava que hi hagués ningú que conegués. No hi podia haver cap contratemps o ja no valdria la pena anar enlloc. Era tard i, després de mirar el rellotge, s'adonà que era massa tard. Almenys per a aquell dia. Sí que seria possible fer el viatge, però arribaria en mala hora i potser no seria un moment oportú. La pena l'envaï en aquells moments, però la voluntat

podia molt més que qualsevol impediment. Ja no hi havia retorn. Entrà al bar, preguntà per les seves coses i allí eren, guardades en algun lloc darrere de la barra. Les agafà i observà la seva bicicleta, única companya de treballs, de pors i d'impediments.

—Tranquil·la: demà sí. Demà ho farem plegats.

Prengué la decisió de dinar en aquell mateix lloc. No el coneixia, però tenia l'aparença de fer bon menjar, una aparença rudimentària i, al mateix temps, petita i amigable. La gana ja havia arribat feia estona, però ni se n'havia adonat. Qui podia pensar a menjar en aquells moments? Segurament molta gent, però no ell. Si hagués pensat en la gana, en el cansament i en la son no hi seria, allà, sinó escalfadet a casa fent el que feia tothom: mirar la televisió. Encara que ell s'hauria dedicat a mirar el televisor apagat, un gran esport quotidià per a la ment. I no valia la pena volar més cap a una única finalitat si no era d'alguna manera més pràctica que en somnis.

La tarda es presentava inacabable. En Joan baixà al riu i s'assegué sobre la freda gespa seca. Era una tarda de meditació. Creia que no era bo pensar gaire, però la necessitat de pensar en el viatge i en els anys de records l'envaïa. Calia pensar en coses pràctiques: en què faria aquella tarda. Després d'allò, ja només quedava tornar a casa seva o intentar un viatge per al qual se li havien tret les ganes i les il·lusions. Segurament no seria un bon dia per recordar aquells meravellosos anys i reintentar un viatge màgic de retrobament. Moments així li havien fet perdre la fe molts cops i continuaven fent-ho, com si es tractés d'alguna maledicció que l'arrossegava cap a l'oblit de les persones que estimava. No sabia si hi hauria un altre dia, no sabia si hi hauria una altra possibilitat, però la incomoditat el perseguiria hores o fins i tot dies, així que cregué millor deixar-ho per a un moment en què pogués donar el màxim tot ell i oblidar-se de contratemps absurds. Fer un viatge com aquell i no estar al cent per cent, o fins i tot al cent cinc per cent, era perdre el temps i les oportunitats. Quan s'adonà què passava, ja estava assegut a la bicicleta en direcció a casa seva.

Sense necessitat de tancar els ulls li vingué a la ment el rostre de la Blanca de forma immediata. Tornà a veure-la, tornà a tocar-la, tornà a sentir-la amb el pensament. Era l'única que podia relaxar-lo en aquells instants. Però s'adonà que no era només el seu

rostre. Recordava també tot el seu cos. Recordava les fines mans amb els seus llargs i esvelts dits. Recordava les seves ungles sense pintar. Sempre la recordava amb un vestit de tirants estival blau cel amb transparències. A través d'ell es deixaven entreveure la seva estreta figura, la seva cintura, els seus delicats pits, la seva feminitat, la seva dolça veu. Recordà que quan ell estudiava a la universitat, molts diumenges li trucava des de l'estació abans d'agafar el tren. Ella sempre li deia que s'arreglava per sortir i que això li portava dues hores d'elaborada feina. Ell molts cops l'escoltava sense dir-li res. De tant en tant, deixava anar algun monosíl·lab per recordar-li que era a l'altre cap d'aquella llarga línia, però sempre la deixava parlar més a ella. Sabia que sortiria amb la seva germana i, segurament, amb algú més, però no li ho preguntava per por que una resposta o un silenci poguessin ferir-lo. Li encantava la seva veu. La forma com pronunciava les esses i els sons fricativs la feien especial. I aquell to suau, delicat, que flotava en l'ambient silenciós i també en el sorollós, com si no l'espantessin les adversitats de la vida, sempre el tranquil·litzava. Després d'una estona de conversa, ella li desitjava un bon viatge i ell una nit de festa fins ben entrada la matinada. Sempre penjava ella primer.

La bicicleta estava preparada per a un viatge dur i en Joan s'adonà d'això quan ja arribava a casa. Pensà que feia anys que no estava tan ben cuidada, tot i que sempre li feia un manteniment important i no la deixava mai de banda. També pensà que ell no estava tan en forma des que havia visitat la Blanca en bicicleta feia anys.

Un cop arribà a casa, girà el cap i observà que més avall en Marcel tenia la porta del bar abaixada, tot i que hi havia llum a l'interior. Travessà la porta de l'edifici, es posà la bicicleta a l'espatlla dreta i començà un lent ascens per aquella estreta escala. A vegades deixava unes marques de goma negra a les parets, perquè les rodes les fregaven i això provocava un soroll molt particular. Un cop hagué deixat la bicicleta i la bossa, pensà a dutxar-se immediatament. Després d'una acurada neteja, s'adonà que el cansament el posseïa d'una forma imperant i es posà a practicar l'esport interior de moda: mirar aquella pantalla negra apagada, la caixa estúpida. Mentre ho feia, no pogué evitar els pensaments sobre el que li havia passat en aquell estrany dia. Un altre més per sumar a la llarga llista. Desitjava que mentre els pensaments fluïen per entre les ribes de la seva ment, potser aconseguiria calmar la son amb una dormida, encara que fos curta i superficial. Els minuts

navegaven surant entre els pensaments i en Joan ja sabia que passaria una altra nit sense el tan necessari descans. Cansat d'aquella situació, es decidí a trucar a la Blanca i explicar-li què li havia passat i per què no l'havia pogut visitar. Però què dir-li i com. En aquells moments ja li era igual i es decidí a caminar cap al telèfon. Quan la seva mà ja tocava l'auricular, el telèfon començà a cridar amb aquella veu alarmant. El soroll era al límit d'allò suportable. En Joan agafà aquell giny i contestà.

—Sí, digui'm?

—Hola. Ets en Joan, oi?

Una veu femenina aparegué a l'altre costat de la línia. Li semblà la veu de la Blanca i una cansada esperança li recorregué la panxa fins a arribar a l'esquena.

—Sí, sóc jo. Ets la Blanca?

(Fi de l'extracte. Podràs llegir el relat sencer al llibre *Nits en blanc*).